

Dag 1 - Aankomst aan de kusten van Egypte

Na weken van onstuimige zee en monotone horizon voelde ik de geur van land nog voor ik het zag. Egypte. Het woord alleen al droeg het gewicht van legendes. Toen de kustlijn eindelijk oprees uit het ochtendnevel, leek het alsof ik een poort naar een andere wereld binnenvoer. Rijen dadelpalmen wiegden zacht in de bries en de monding van de Nijl schitterde als een lint van goud onder de zon.

De haven was een wirwar van stemmen, dieren en kleuren. Schepen uit verre landen losten hun vracht: tin uit het noorden, wierook uit Arabië, ivoor uit Nubië. Mijn kist met reisvoorraad voelde bescheiden naast de stapels rijkdom die hier dagelijks verhandeld werden. Kinderen keken mij nieuwsgierig aan, vrouwen droegen manden vol brood en groenten, en soldaten in linnen rokken hielden de orde. Hun bronzen speren glansden gevaarlijk.

Ik zette mijn eerste stap op de kade en een tinteling trok door mijn lijf. Dit was het land dat ik had gezocht, de beschaving die

meer dan tweeduizend jaar oud was, de bakermat van mysterie. Mijn gids, een slanke man met een scherp gezicht en ogen zo donker als obsidiaan, stelde zich voor als Menka. Hij sprak mijn taal gebrekkig maar met warmte. Hij beloofde mij de wonderen van zijn land te tonen, zolang ik respect zou tonen voor de goden en gebruiken.

Nog dezelfde avond liep ik door nauwe straatjes waar de geur van geitenvlees, kruidige stoofpotten en wierook in de lucht hing. Op muren waren hiërogliefen gekrast, kleine gebeden aan goden die ik nog niet kende. Ik voelde dat ik in een wereld terechtgekomen was waarin de grens tussen het alledaagse en het goddelijke flinterdun was. Mijn hart bonsde. Mijn reis was begonnen.

Dag 2 - Alexandria, stad van kennis en handel

We bereikten Alexandria, een stad die nog steeds in opbouw leek maar al vol grandeur straalde. Brede straten waren geplaveid met steen, en overal zag ik kooplieden uit verre

landen. Mijn ogen dwaalden van de blinkende bronzen lampen tot de exotische stoffen uit het oosten. De lucht was zwaar van specerijen: kaneel, mirre en kardemom vermengden zich met de geur van gebakken vis.

Menka bracht me naar een huis van geleerden. In een koel vertrek, beschermt tegen de verzengende zon, lagen rijen papyrusrollen. Een priester met kaalgeschoren hoofd en een linnen gewaad heette mij welkom. Hij sprak over Thoth, de god van wijsheid en schrift, die volgens hen de hiërogliefen zelf had geschonken aan de mens. Hij toonde mij tekens die als vogels en ogen leken, maar die hele verhalen droegen. Ik voelde mijn onwetendheid branden. Hoeveel geheimen zouden in deze tekens verborgen liggen?

's Avonds wandelde ik langs de kade. De zon zakte als een vurige schijf achter de horizon, en de mensen bogen hun hoofd alsof ze Ra uitgeleide deden naar zijn nachtelijke reis door de onderwereld. Ik keek naar het water dat de hemel weerspiegelde en wist dat ik slechts aan de oppervlakte had gekrabbeld van dit

rijk. Alexandria was een spiegel van handel, kennis en macht, en ik stond nog maar aan het begin van mijn ontdekkingsstocht.

Dag 3 - Een ritueel voor Ra

Voeg in de ochtend wekten trommels mij. Op het plein verzamelden zich mensen in wit linnen, hun gezichten glanzend van olie. Priesters met gouden sieraden droegen fakkels en wierookvaten. Menka fluisterde dat dit een ritueel was voor Ra, de zonnegod.

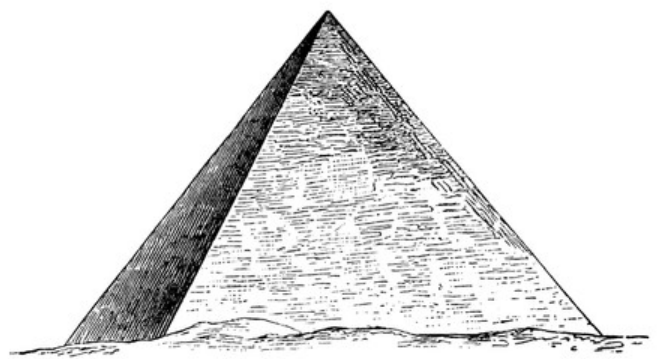
Toen de eerste zonnestralen over de horizon braken, steeg er een gezang op dat mijn hart deed trillen. De priesters hieven hun armen en begroetten de zon alsof ze een levende koning was. Ik voelde kippenvel langs mijn armen toen de menigte in koor jubelde. Het leek alsof de zon helderder brandde door hun gebeden. Een oude vrouw naast mij bood mij een stuk brood, een offer om de dag met dankbaarheid te beginnen. Ik nam het aan, en zij glimlachte alsof ik door dit gebaar onder de bescherming van Ra zelf stond.

Na afloop trok ik met Menka door smalle stegen waar schilderijen van zonnescijven en scarabeeën op de muren prijkten. Alles leek hier doordrenkt met symboliek: de kever die de zon voortrolt, de lotus die zich opent bij het ochtendlicht. Voor deze mensen was niets toevallig; alles had een plaats in de kosmische orde. Ik voelde mij nederig en verwonderd.

Dag 4 - Naar Caïro en de piramides van Gizeh

Onze reis voerde ons landinwaarts langs de brede stroom van de Nijl. Het water glinsterde, de oevers stonden vol graanvelden en palmbomen. Boeren werkten met eenvoudige werktuigen, maar hun ritme leek afgestemd op de rivier zelf.

Toen we Caïro naderden, zag ik in de verte iets dat mijn adem deed stikken: de piramides van Gizeh. Hun toppen priemden in de lucht als bergen van steen, onaantastbaar en tijdloos. Menka vertelde dat zij al eeuwen bestonden, ouder

dan vele koningen, ouder zelfs dan het geheugen van de meeste families.

Bij aankomst beklom ik een van de lagere terrassen. De blokken waren zo groot dat ik mij afvroeg hoe stervelingen ze ooit verplaatst hadden. Sommigen fluisterden dat het de goden zelf waren die de bouw hadden geleid. Voor de piramides lag de Sfinx, haar ogen gericht naar de horizon, alsof zij de geheimen van het verleden bewaakte. Ik stond stil en voelde mij klein tegenover dit monument van eeuwigheid.

Die nacht sliep ik in een tent aan de rand van de woestijn. De sterrenhemel was helder en ontelbaar. Ik voelde mij alsof ik op de drempel van het universum stond, met Egypte als sleutel tot zijn mysteries.

Dag 5 - Ondergrondse geheimen

Vandaag daalde ik af in de diepte van een tombe. Met een olielamp in de hand volgde ik priesters door smalle gangen. De muren waren bedekt met schilderijen van boten, sterren en vreemde wezens met dierenkoppen. Menka fluisterde dat dit de reis van de ziel voorstelde, geleid door Anubis, de jakhalsgod.

De lucht was zwaar en
muf. Elke stap deed mijn
hart sneller slaan. In de
grafkamer stond een stenen
sarcofaag, omringd door
amuletten en offers. De
priester legde uit dat
deze tekens en voorwerpen

de dode zouden beschermen in de Duat, het hiernamaals. Hij
sprak met eerbied, alsof de koning die hier lag nog steeds
luisterde.

Ik knielde bij de sarcofaag en voelde de koude steen onder mijn
vingers. Ik dacht aan mijn eigen sterfelijkheid en vroeg mij af
welke god mij ooit zou leiden. Toen ik terug naar buiten stapte
en de felle zon mij verblindde, voelde ik een nieuwe
verbondenheid met dit land. Het leven en de dood liepen hier
hand in hand, en ik had een eerste glimp opgevangen van de
eeuwigheid waarin de Egyptenaren geloofden.

Dag 6 - De vizier en zijn waarschuwing

In Caïro kreeg ik onverwachts een uitnodiging om een hoge vizier te ontmoeten. Het was een man met een scherpe blik en een stem die geen tegenspraak duldde. Zijn paleis straalde eenvoud en macht tegelijk uit: witte muren, hoge zuilen, wachters met bronzen speren.

Hij vroeg mij naar mijn reis en mijn bedoelingen. Toen ik vertelde dat ik kwam om te leren, om de geheimen van Egypte te begrijpen, knikte hij langzaam. "Maar weet," zei hij, "dit land leeft bij de gratie van de goden. Wie hen niet eert, zal verdwalen in zand en schaduw." Zijn woorden waren tegelijk waarschuwing en zegen.

Na het gesprek leidde een dienaar mij rond. Ik zag kamers vol papyrusrollen, houten kisten met zegels en beelden van Osiris en Isis. Het leek alsof elk besluit in dit land niet enkel door mensen maar ook door goden genomen werd. De vizier had mij een

les gegeven: ik was een gast, en mijn ogen mochten slechts zien wat de goden toestonden.

's Avonds wandelde ik door de stad. Muzikanten speelden op luiten en fluiten, kinderen dansten op het ritme. Toch bleef de ernst van de woorden van de vizier hangen. Ik besloot mijn hart open te houden, maar ook mijn tong te beteugelen. Dit was geen land voor roekeloze vragen.

Dag 7 - De tocht over de Nijl

Met een felucca, een houten zeilboot, voeren we de Nijl op. Het water glinsterde in de ochtendzon, vogels zweefden boven het riet en krokodillen lagen roerloos aan de oever. Menka vertelde mij verhalen over Sobek, de krokodillengod, die zowel bescherming bood als dood bracht.

Onderweg meerden we aan bij kleine dorpen. Boeren begroetten ons met brood en dadels, kinderen renden nieuwsgierig om de boot.

Ik voelde hoe de rivier alles verbond: steden, dorpen, mensen, en zelfs goden.

Toen de avond viel, zaten we rond een vuur op de oever. Een oude man vertelde mythen over de schepping: hoe Nun, de oeroceaan, alles omhulde tot de zonnegod Ra uit de lotus tevoorschijn kwam. Zijn stem klonk als de rivier zelf, traag en onstuitbaar. Ik luisterde en voelde mij deel van een groter verhaal.

Dag 8 - Ritueel van Osiris

In een dorp dat we aandeden, vond een groot ritueel plaats. Mannen en vrouwen waren verkleed en voerden het verhaal van Osiris op: zijn moord door zijn broer Seth, het verdriet van Isis, en de wederopstanding die de cyclus van leven en dood belichaamde.

Ik keek gefascineerd hoe de menigte huilde bij het neervallen van Osiris en juichte bij zijn terugkeer. Voor hen was dit niet

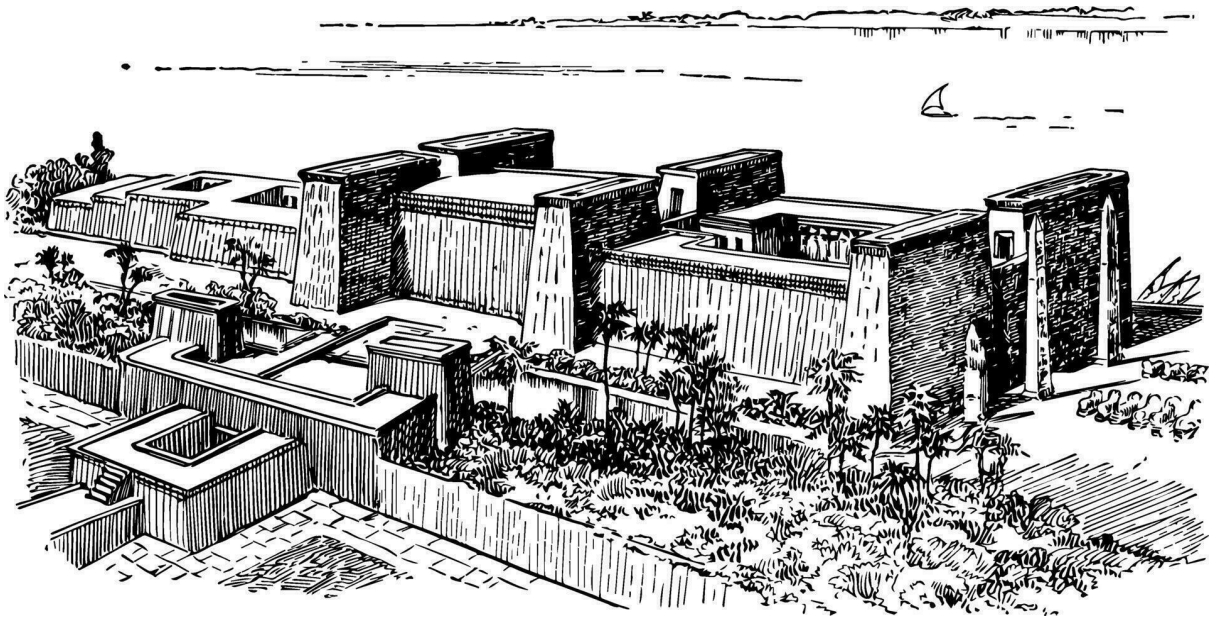
enkel theater, maar werkelijkheid. Hun geloof gaf de aarde vruchtbaarheid, hun goden hielden de balans in stand.

Na afloop kreeg ik een beker bier en een stuk brood. Een priester zei: "Vandaag heb jij ook bijgedragen aan de wedergeboorte van Osiris, vreemdeling." Zijn woorden deden mij huiveren. Was ik slechts toeschouwer, of werd ik langzaam deel van hun wereld?

Dag 9 - Aankomst in Luxor

Na dagen varen verscheen Luxor aan de horizon. De stad glinsterde in de zon, maar het waren vooral de tempels die mij naar adem deden happen. Karnak, met zijn rijen kolossale zuilen, leek meer een stenen woud dan een gebouw. Elke zuil droeg hiërogliefen, inscripties die verhalen vertelden over

koningen, goden en veldslagen.

Een priester leidde mij door de heilige zalen. Hij wees op de beelden van Amon, de onzichtbare schepper, en fluisterde gebeden. Ik voelde mij klein, maar ook bevoorrecht. Niet elke vreemdeling kreeg toegang tot zulke plaatsen.

Die avond wandelde ik langs de Nijl. De zon zakte en kleurde de tempels goud. Het was alsof de stenen zelf licht gaven. Ik schreef in mijn dagboek dat ik hier, meer dan ooit, de aanwezigheid van de eeuwigheid voelde.

Dag 10 - De tempel van Amon

Vandaag bracht ik uren door in de tempel van Amon. Het complex was zo groot dat ik mij voortdurend verdwaald waande. Zuilen zo hoog als torens, wanden vol mythen, beelden van goden met dierenhoofden - ik wist niet waar mijn ogen te rusten.

Een priester vertelde dat Amon de schepper was, de onzichtbare kracht die alles doordrong. Farao's kwamen hier om zijn zegen te vragen. Ik keek naar een reliëf waarin een koning werd afgebeeld die water en wierook offerde. De priester zei dat zonder Amon zelfs de farao slechts een sterfelijke man was.

Toen ik mijn ogen sloot, hoorde ik de stemmen van gezangen, rook ik de geur van wierook, voelde ik de koelte van de stenen. Voor een ogenblik leek het alsof ik zelf deel was van het ritueel, opgenomen in de stroom van eeuwenoude tradities.

Dag 11 - Avond in Luxor

De avond in Luxor was een ervaring die ik niet snel zal vergeten. Terwijl de zon langzaam achter de horizon zakte, werden de tempels verlicht door honderden olielampen. De

pilaren van Karnak wierpen lange schaduwen en de hiërogliefen leken te bewegen in het flakkerende licht.

Ik zat samen met Menka en enkele priesters bij de rivier. Ze spraken over de balans van maat, de orde die door de goden werd geschapen en die de farao moest bewaken. Voor hen was het universum een groot web waarin alles met elkaar verbonden was: de loop van de sterren, de vloed van de Nijl, het leven van de mens.

Een jonge priester vroeg mij of mijn volk ook geloofde in een leven na de dood. Ik wist niet goed wat te antwoorden. Hoe kon ik hun rijke verhalen over Osiris en de Puat vergelijken met mijn eigen sobere opvattingen? Ik zei dat wij hoopsten op een voortbestaan, maar dat ik hier had geleerd dat men in Egypte geen hoop had maar zekerheid. Hij glimlachte zacht, alsof hij begreep.

Die nacht sliep ik nauwelijks. De lucht was gevuld met het gezang van nachtelijke ceremonies en ik voelde alsof de goden zelf door de straten wandelden.

Dag 12 - Het Pal der Koningen

Vandaag trok ik met Menka naar het Pal der Koningen. De tocht voerde ons door ruige heuvels, droog en dor, alsof de aarde zelf haar geheimen wilde beschermen. Bij de ingang stonden wachters met speren. Hun ogen volgden mij scherp, maar

Menka sprak een paar woorden en we mochten passeren.

We daalden af in een graf dat in de rotsen was uitgehouwen. De muren waren beschilderd met

scènes uit het Dodenboek: boten die door de nachtelijke hemel voeren, monsters die de ziel beproefden, en Anubis die het hart woog tegen de veer van maat. Elke stap die ik zette, bracht me dieper in de symboliek van een geloof dat alles omvatte.

In de grafkamer stond een sarcofaag, omgeven door amuletten en kruiken. Menka legde uit dat de overledene met voedsel, drank en magische spreuken werd toegerust voor zijn reis. Ik voelde de kilte van de dood maar ook een vreemde troost: voor hen was dit geen einde, maar een doorgang.

Toen we weer buiten kwamen, verblindde de zon mijn ogen. Het contrast tussen licht en donker, leven en dood, voelde scherp.

Egypte was werkelijk een land waar beide werelden elkaar raakten.

Dag 13 - Fluisteringen over Toetanchamon

In Luxor hoorde ik voor het eerst de naam van Toetanchamon met nadruk genoemd. Hij was jong, pas een jongen, maar toch farao. Men sprak zijn naam met eerbied én met aarzeling. Sommigen zeiden dat hij gezegend was door Amon zelf, anderen fluisterden dat hij slechts een pion was in de handen van de priesters.

Ik zag geen beeld van hem, maar hoorde verhalen over zijn gouden maskers, zijn ceremoniële gewaden en de processies waarin zijn aanwezigheid het volk hoop gaf. Menka vertelde mij dat het volk een sterke heerser nodig had om de orde te bewaren, zeker na de roerige tijd van zijn voorgangers.

's Avonds schreef ik in mijn dagboek dat ik niet wist of ik de jongen ooit zelf zou zien, maar dat ik voelde dat zijn naam in mijn geheugen gegrift zou blijven. Er hing een mysterie rond hem, alsof de goden hem op een bijzondere manier hadden uitgekozen.

Dag 14 - Ontmoeting met soldaten

Op weg naar de woestijn ontmoetten we een groep soldaten die terugkeerden van een patrouille. Hun huid was gebruid door de zon, hun lichamen sterk en gespierd. Ze droegen speren, bogen en schilden versierd met afbeeldingen van Horus, de valkgod.

Ik sprak met hun aanvoerder, een man met littekens in zijn gezicht. Hij vertelde dat ze wachtten hielden tegen invallen uit Nubië en tegen rovers die de karavanen belaagden. Hij sprak met trots over hun trouw aan de farao, maar zijn ogen verraadden ook vermoedheid.

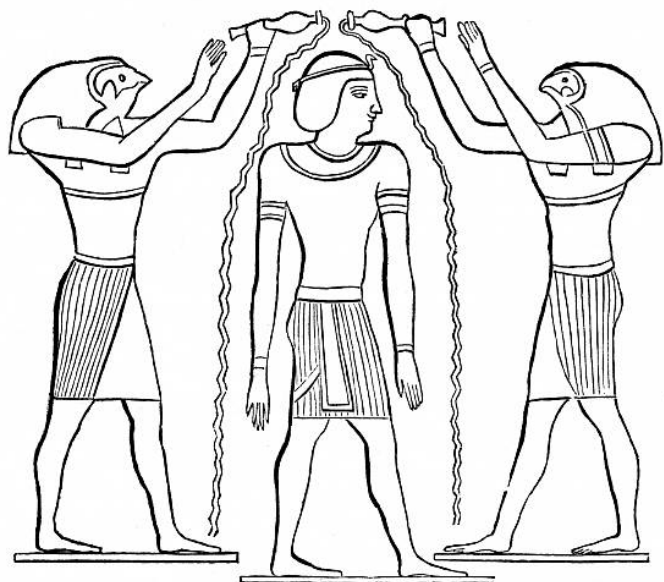
Die nacht deelde ik hun kampvuur. Ze zongen strijdliederen en dronken bier uit aardewerken bekers. Een soldaat liet mij zijn amulet zien, een kleine scarabee die hem moest beschermen in de strijd. Hij zei dat zonder de bescherming van de goden zelfs

de sterkste krijger niet zou overleven. Ik begreep dat voor deze mannen geloof en strijd onlosmakelijk verbonden waren.

Dag 15 - De markt van Luxor

Terug in Luxor bezocht ik de markt. Het was een zee van geluiden en geuren. Handelaars prezen hun waren aan: goud, specerijen, linnen, sieraden, papyrusrollen. De lucht was zwaar van wierook en geroosterde vis.

Ik raakte in gesprek met een handelaar die amuletten verkocht. Hij liet mij een beeldje van Anubis zien, de god van de doden, en zei dat dit bescherming bood tegen kwade geesten. Toen ik het in mijn hand hield, voelde ik een vreemde rust. Misschien

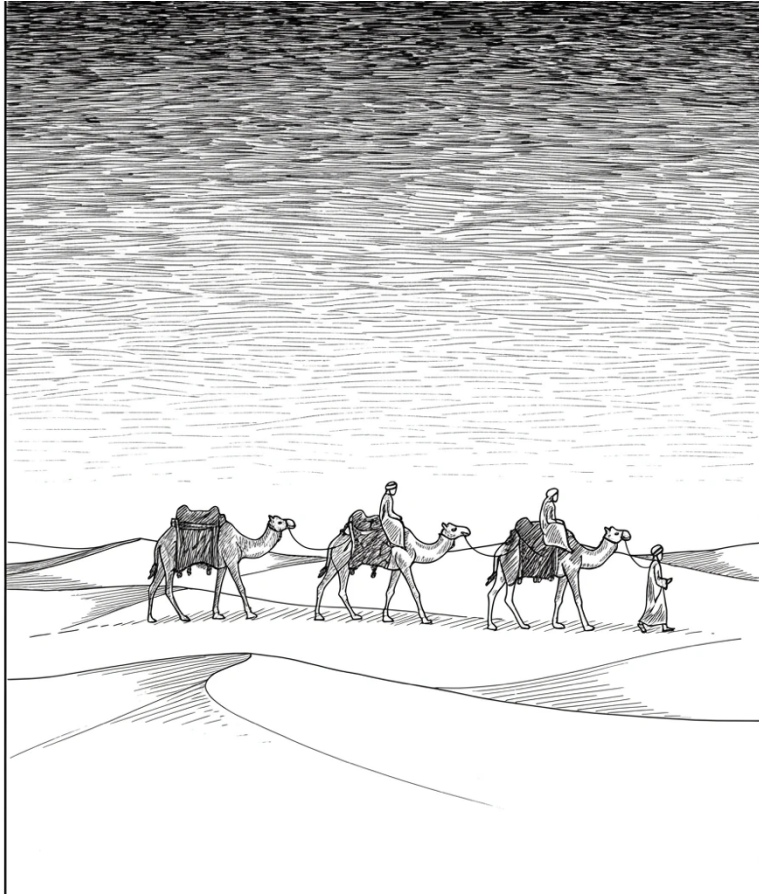
EGYPTIAN MODE OF ANOINTING.

was het bijgeloof, maar hier, in het hart van Egypte, leek elk object doordrongen van kracht.

Verderop zag ik muzikanten spelen op fluiten en trommels, dansers draaiden in het zand, kinderen renden lachend voorbij. Het was een feest van leven, midden in een stad die tegelijk in de schaduw van de doden stond. Luxor was een paradox: een plek waar dood en leven elkaar niet uitsloten, maar juist versterkten.

Dag 16 - Een nacht in de woestijn

We trokken de woestijn in, ver weg van de rivier. De lucht was droog en stil, slechts het zachte kraken van het zand onder onze voeten verbrak de stilte. Tegen de avond maakten we kamp bij een kleine oase. Toen de zon verdween, ontvouwde zich een hemel

die ik nog nooit zo had
gezien: duizenden
sterren schitterden als
diamanten op zwart
fluweel.

Menka vertelde
verhalen over de sterren
en hoe zij verbonden
waren met de goden.

Voor de Egyptenaren

was de hemel niet enkel een dak, maar een kaart van het
hiernamaals. De godin Noet boog zich volgens hen als een
koepel over de aarde, en elke ster was een vonk van eeuwigheid.

In de verte hoorde ik het huilen van jakhalzen. Menka
glimlachte en zei dat Anubis zelf over ons waakte. Ik voelde
een rilling over mijn rug. De stilte van de woestijn was niet
leeg, maar gevuld met aanwezigheid. Ik schreef die nacht lang
in mijn dagboek, onder het licht van de sterren.

Dag 17 - Aswan, de poort naar het zuiden

Na dagen varen bereikten we Aswan. Het landschap veranderde: granieten rotsen staken uit het water, de stroomversnellingen bulderden. Hier, vertelde Menka, werden de stenen gehouwen voor de obelisk en tempels die ik stroomopwaarts had bewonderd.

Ik bezocht een steengroeve waar arbeiders blokken uit de rotsen hakten. Hun lichamen glansden van het zweet, hun hamers sloegen ritmisch, alsof ze deel uitmaakten van een eeuwige machine. Een onafgemaakte obelisk lag nog half in de rots, zo groot dat ik mij niet kon voorstellen hoe men deze ooit had willen verplaatsen.

In de avond wandelde ik door de stad. De Nubische invloed was voelbaar: mensen met donkere huid droegen kleurrijke gewaden, hun muziek en dansen klonken anders, maar vol leven. Het voelde alsof ik op een kruispunt stond van werelden.

Dag 18 - De tempel van Philae

Op een eiland in de Nijl bezocht ik de tempel van Isis. De boottocht ernaartoe was magisch: de rivier glinsterde, vogels zongen, en het eiland leek op te rijzen uit het water als een heiligdom.

De tempel zelf was kleiner dan Karnak, maar sierlijk en intiem. Priesteressen zongen liederen voor Isis, godin van liefde, magie en genezing. Hun stemmen stegen op in de lucht en leken de stenen te doordringen. Ik voelde een warmte in mijn borst die ik niet kon verklaren.

Een priesteres schonk mij water uit een gouden kom. Ze zei dat het zuivering bracht, een zegening voor de rest van mijn reis. Ik dronk, en voelde alsof een last van mijn schouders viel.

Misschien was het inbeelding, maar ik wist dat ik deze ervaring nooit zou vergeten.

Dag 19 - Onrust en fluisteringen

In Aswan hoorde ik geruchten over politieke onrust. Sommigen zeiden dat de jonge Toetanchamon niet sterk genoeg was om Egypte te leiden. Anderen beweerden dat de viziers te veel macht hadden. Het volk leek verdeeld, maar toch hield men vast aan rituelen en offers, alsof die de orde konden bewaren.

Ik sprak met een soldaat die zei dat hij trouw was aan de farao, maar dat hij vreesde voor samenzweringen in de paleizen. Zijn woorden deden mij beseffen dat macht in dit land fragiel was, ondanks de schijnbare eeuwigheid van de tempels en monumenten.

Die avond keek ik naar de Nijl. Het water stroomde rustig, alsof het geen weet had van de zorgen van mensen. Ik begreep dat de rivier het ware hart van Egypte was – onverstoort, eeuwig.

Dag 20 - Afscheid van Egypte

Mijn laatste dag brak aan. Ik zat aan de oever van de Nijl, mijn dagboek op schoot. Voor mijn ogen trok het hele land voorbij: de piramides, de tempels, de markten, de woestijn, de

rivier. Ik had priesters gesproken, rituelen bijgewoond, soldaten ontmoet en verhalen gehoord die ouder waren dan mijn eigen taal.

Ik wist dat ik slechts een vreemdeling was geweest, een getuige. Maar toch voelde ik mij verbonden met dit land, alsof een deel van mijn ziel hier zou achterblijven. Menka nam afscheid met een omhelzing. "De goden hebben je gezien," zei hij. "Je zult hun verhalen meedragen."

Toen de boot mij terugbracht naar de zee, keek ik nog één keer om. De zon zakte achter de horizon en kleurde de Nijl roodgoud. Het leek alsof Ra zelf mij uitgeleide deed. Met tranen in mijn ogen sloot ik mijn dagboek.

Mijn reis eindigde, maar Egypte zou voor altijd in mij voortleven.

